

Últim ràpel del barranc del Arado al Parc Peneda-Gerês. Fotografia: Montse Mena

Primera parada: “Arnedillo (La Rioja)”. Vam fer una nit improvisada en tenda a peu d'un banyer i a l'endemà localitzem uns sectors i vies d'escalada. Desestimem aquesta opció per continuar amb la nostra ruta cap a Portugal.

Segona parada: “La Puebla de Sanabria (Zamora)”. Existeix un Parc Natural amb un llac immens on vàrem fer mig dia de kayak. És un lloc molt agradable i ideal per fer un bivac, nosaltres vam tenir una nit un xic moguda, amb sorolls estranys i animalets que ens feien la guitza.

Tercera parada: entrem a Portugal i el primer que coneixem és l'únic Parc Nacional de Portugal anomenat “Peneda-Gerês”, a la frontera amb Galícia. Es pot entrar per la “Portela do Homem” (frontera).

L'espectacle del foc en aquesta comunitat autònoma en deixa un regust amarg doncs mentre fem la ruta en cotxe les columnes de fum apareixen per tots llocs i es pot percebre la olor a eucaliptus cremat. Ens hagués agradat col·laborar en la seva extinció però ni tan sols els seus habitants podien fer front a aquests greus incendis.

Així doncs continuem cap allà doncs a “Peneda-Gerês” podíem realitzar dos descens de barrancs i amb aquesta activitat ens vam engrescar. Els barrancs eren: el riu “Fafião” i el del “Arado”. Les ressenyes les vàrem localitzar a internet per una persona que ha adjuntat una informació sobre descens de canyons extraordinària: croquis, situació GPS, descripció detallada... El primer descens era força simple, amb possibilitat de no fer ús de cordes, només neoprè. Però vàrem animar-nos un xic tard, doncs sortíem després de dinar i vàrem arribar a l'inici del barranc a les cinc de la tarda, quan ja el sol havia dit adéu per darrera d'una muntanya. A l'endemà sí que vàrem fer “el Arado” amb la companyia d'una parella de madrilenys que vam trobar a l'inici del barranc i

amb qui vàrem compartir la majoria d'instal·lacions doncs teníem ràpels molt llargs. Quina llàstima no ens haguéssim trobat al pàrquing del cotxe doncs tots dos grups vam carregar casi 120 metres de corda!!! I total per no sortir de la motxilla!! Tot i haver-hi molt poc cabal d'aigua, les badines de color verd clar molt intens i el granit blanc negre erosionat ens va deixar la vista emmeravellada. El barranc tenia de tot: ràpels llargs i macos, saltets, parts de blocs que et deixaven amb una mica de foscor... Amb un bon cabal d'aigua havia de ser una canya!! Nosaltres anàvem progressant de manera molt segura doncs desconeixem la profunditat de les badines, etc... Malgrat tot el company de les ressenyes d'internet no s'havia deixat cap mena de detall. Al Parc de “Peneda-Gerês” es pot escalar blocs de granit majoritàriament desequipats o amb material força antic, algunes vies estan definides en un conjunt de blocs que hi ha a sobre de la població de “Gerês”. Nosaltres però, no ens vam interessar per aquesta informació.

Següent visita: “Guimarães”. Fem un tomb per la ciutat i visitem els monuments més destacats que són Patrimoni de la Humanitat. Aquí tastem els primers plats de bacallà acompanyat de vins de les terres de “el Alto Minho”.

En aquesta població coneixem el primer sector d'escalada anomenat “Penha Guimaraês” que és un petit turó amb alguns blocs de granit però que com que estaven plens de molsa negra deixem l'opció de l'escalada per més endavant. A la nit arribem a “Porto” i fem fonda en una pensió. Ens costa bastant trobar habitació doncs fan la volta ciclista a Portugal i hi ha molts periodistes allotjats. Aquesta ciutat és una de les més maques que hem vist en tot el país. El riu “Douro” és impressionant i la seva desembocadura a l'Atlàntic és immensa.